

kolejowy był niezmiernie doniosłym wydarzeniem i zapoczątkował nową erę w polityce wewnętrznej b. rządu rosyjskiego w stosunku do Polaków.

Choćby za ten jeden czyn ci emeryci wyłącznie b. państw zaborezych zasłużyli, ażeby ich nie krzywdzono niesłusznie i ażeby na starość nie pozostawali bez środków do życia. Nadmienię przy tym należy, że wyżej wskazani emeryci, nie szukając kariery życiowej poza rdzennymi ziemiami polskimi, cichą i mozolną pracą w niezmiernie ciężkich warunkach politycznych przez całe dziesiątki lat nieraz z zaparciem się siebie przyczynili się do utrzymania polskości na ziemiach polskich.

Również emeryci kolejowi dwu pozostałych państw zaborezych pracowali przeważnie i wyłącznie na ziemiach polskich, dla polskiego społeczeństwa i stanowili jego rdzeń i jego treść, prowadzili polską pracę społeczną nad odbudową przyszłego państwa polskiego.

2. Jakkolwiek ustawodawstwo emerytalne należy do dziedziny prawa publicznego, to jednak w stosunku do emerytów wyłącznie b. państw zaborezych winny obowiązywać raczej normy prawa cywilnego prywatnego, gdyż emeryci ci złożyli zobowiązania na rzecz Skarbu Polskiego, że zrzekają się wszystkich praw do funduszy emerytalnych byłych państw zaborezych z tytułu potrącanych im składek emerytalnych i wzajemian za to przyznane im zostało zaopatrzenie emerytalne ze Skarbu Polskiego, czyli innymi słowy, emeryci ci zawarli ze Skarbem Państwa dobrowolną dwustronną umowę, która w żadnym wypadku nie może być ani zerwana, ani zmieniana przez jedną z umawiających się stron bez zgody drugiej strony, zatem zmniejszenie wyłącznie emerytom kolejowym b. państw zaborezych zaopatrzenia emerytalnego o 25% na mocy Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 7 XII 1935 r. było z punktu widzenia prawnego bezpodstawne.

Jeżeli na mocy wyżej wskazanego Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 7 XII 1935 r. było faktycznie dokonane zmniejszenie zaopatrzenia emerytalnego tym emerytom, to obecnie tym więcej dla przywrócenia naruszonego stanu prawnego powinno być cofnięte owo Rozporządzenie z 1935 r., a zatem zaopatrzenie emerytalne winno być przywrócone tym emerytom w peł-

nym wymiarze na równi z wszystkimi innymi emerytami państwowymi.

3. Wyżej wskazana kategoria emerytów z tytułu służby wyłącznie w b. państwach zaborezych stanowi w stosunku do ogólnej liczby emerytów szczyplą garstkę (około 2700 osób). Jeżeli przyjmujemy pod uwagę, że przeważający procent zaopatrzeń emerytalnych tej kategorii emerytów stanowią drobne sumy, przeciętnie 80 zł miesięcznie na emeryta a nawet mniej i że przeto przeciętna różnica pomiędzy obecnym, a zwiększonym o 25% zaopatrzeniem wyniesie miesięcznie na osobę przeciętnie 20 zł. to otrzymamy, że zaliczenie wyżej wskazanym emerytom pełnej ilości wysłużonych lat obciążałoby budżet drobną sumą około $(2700 \times 20 \times 12) = 648.000$ zł rocznie.

Jeżeli przy tym przyjąć pod uwagę, że wyżej wskazani emeryci, jako najstarsi wiekiem, nie mogą otrzymać żadnego dodatkowego zarobku, co więcej dostępne jest dla młodszych wiekiem emerytów, że śmiertelność wśród pierwszych bardzo silnie rozwinięta i że grupka tych emerytów z każdym rokiem szybko topnieje, oraz że w przejętym przez Państwo Polskie majątku kolejowych funduszy emerytalnych państw zaborezych pretensja tej kategorii emerytów znajduje całkowite pokrycie, to wszystkie wyżej przytoczone okoliczności przemawiają za tym, ażeby wyżej wskazanej kategorii emerytów było przywrócone zaopatrzenie emerytalne w pełnym wymiarze.

Z powyższych względów Związek Emerytów Kolejowy R. P. prosi Radę Ministrów o uwzględnienie postulatów emerytów kolejowych z tytułu służby wyłącznie w b. państwach zaborezych i w tym celu domaga się:

znowelizowania Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 19 marca 1938 r. (D. U. Nr 21 p. 176) w ten sposób, ażeby ustęp 1 punktu (5) tego Rozporządzenia został skreślony, tj. ażeby przepis p. (2) wyżej wskazanego Rozporządzenia, przywracający emerytom kolejowym zaopatrzenie emerytalne w pełnym wymiarze, został rozciągnięty i na emerytów kolejowych, pobierających zaopatrzenie emerytalne z tytułu służby wyłącznie w b. państwach zaborezych.

(—) Aslanowicz, sekretarz

(—) Piekarski, prezes.

FRANCISZEK NOWAKOWSKI

Organizacja emerytów w Europie

(Ciąg dalszy)

Tłumaczenie z nowogreckiego A teny, 4 lipca 1939

DO CZCIGODNEGO ZJEDNOCZENIA PENSJONOWANYCH POLSKICH URZĘDNIKÓW
w POZNANIU ul. Matejki 1. 54

Mamy zaszczyt potwierdzić otrzymanie Waszego bardzo serdecznego pisma z dnia 15 marca 1939 r. i wyrażamy głębokie podziękowanie i radość, jaką nam sprawia zetknięcie się z Wami. Destarczamy Wam z przyjemnością potrzebnych wiadomości i jesteśmy zawsze gotowi do wszelkiej braterskiej współpracy z Wami, odnośnie interesujących Was zagadnień.

A) Emerytury.

Emerytury urzędników państwowych i personelu służbowego wszelkiej kategorii oraz wojskowych wszystkich resortów a to wojny, marynarki, lotnictwa, policji państwowej i żandarmerii uregulowane są jednolitym rozporządzeniem z dnia 31 października 1935 r., którego egzemplarz gratisowo w załączeniu przesyłamy. Z rozporządzenia tego poweźmiecie wszystkie potrzebne Wam wiadomości. Rozporządzenie to reguluje w ogóle wszystkie emerytury wypłacane z kasy państwowej. Jest ono opracowane z całą troskliwością i starannością przez komisję specjalistów i zostało przystosowane do obecnych potrzeb w sposób dający pełne zadośćuczynienie emerytom.

Jeżeli przestudiujecie artykuły 10 i 45 powyższego rozporządzenia, przekonacie się, że pensje emerytalne wynoszą kwotę proporcjonalną do pensji podstawowej, którą otrzymuje urzędnik w czynnej służbie. Ta proporcjonalna kwota waha się od 60—85% stosownie do skali płac. Np. podpułkownik w czynnej służbie otrzymuje podstawową płacę 6.500 drachm*). Jego płaca emerytalna wynosi zgodnie z prawem 80% czyli 5200

drachm. Ażeby mógł otrzymać powyższą pełną emeryturę, musi mieć 35 lat wysługi, inaczej otrzymuje kwotę proporcjonalną odpowiednią do jego wysłużonych lat. Wysokość proporcji wysługi emerytalnej określają artykuły 18 i 50 rozporządzenia.

Również za wysługę ponad 35 do 40 lat otrzymuje się proporcjonalnie więcej od powyższej miesięcznej pensji emerytalnej, a to dodatek według § 3 artykułów 18 i 50 wymienionego rozporządzenia. Za wysługę ponad 40 lat nie otrzymuje się nic więcej.

Jak oblicza się służbę do wysługi emerytalnej określają to postanowienia art. 12, 13, 14, 15, 16, 17 i 43, 44, 45, 46, 47, 48 i 49.

Kto ma prawo do pensji emerytalnej z kasy państwowej, o tym stanowią artykuły 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39 i 40. W pozostałych artykułach rozporządzenia znajdziecie wszystkie wiadomości, dotyczące sposobu określania i wypłaty pensji emerytalnych oraz ograniczenia tychże.

B) Dywidendy.

Poza pensjami emerytalnymi tak emeryci wojskowi jak i cywilni otrzymują dywidendy z kas ubezpieczeniowych, do których z obowiązku należeć muszą. Są to oczywiście kasy o charakterze prywatnym, jednak pod kontrolą państwa.

Do kas tych wpłacają urzędnicy, będący w czynnej służbie proporcjonalne kwoty z pensji stosownie do ich dochodów. Kasy te subwencjonowane są przez państwo. W ten sposób np. podpułkownik otrzymuje poza emeryturą, z odnośnej kasy dywidendę w wysokości 1.550 drachm miesięcznie — zatem razem z emeryturą około 1206 zł. *Wszyscy w równych stopniach służbowych*

*) drachma — około 80 fenigów? = starożytna; dzisiejsza około 18 gr.